

Benvolguts familiars i amics:

M'escrivia aquesta primavera l'estimat poeta i gogista Enric Balaguer i Mestres tot recordant la nostra autora, Montserrat Pujol: "La veig encara vivaç, animosa, essent part integrant de cadascun dels seus poemes, i entranyablement enamorada de l'Església i del país". Retrat perfecte! I és així que cada any se'ns fa present amb les seves nades, durant aquestes festes.

*Si el dolor ens ha traït,
pensarem en la nit
més joiosa i serena:
en la nit de Nadal,
on l'Infant immortal
alleugera la pena.*

*Nadal, Nadal!: una paraula minsa,
i un goig immens que ens entra cor endins.
Nadal, Nadal! El cel avui s'esquinça
i ens dóna a tots els seus presents més fins.*

*Dins l'escó de les memòries
he cercat un record bell;
un record que ens du les glòries
d'un Nin ros... com un joiell.*

Dins l'escó de les memòries...

«Dins l'escó de les memòries», parafrasejant una imatge d'ella, en aquesta avinentesa també hi trobem el naixement de Montserrat Pujol —esdevingut el dia 8 d'octubre de 1897—: estem a punt de començar-ne l'ANY CENTENARI! Tant de bo que la Vila de Molins de Rei en tregui profit i en deixi constància, gràcies a la iniciativa de l'autoritat civil, de les entitats culturals, de la nostra Ràdio...

L'any 1997 serà certament un any de commemoracions literàries: també farà cent anys del naixement del prosista Josep Pla, del novel·lista Llorenç Villalonga, i sis-cents del d'Ausiàs March, poeta. Al record d'aquestes glòries de la literatura catalana, nosaltres no podem deixar de sumar-hi el de la nostra entranyable autora:

*L'art i l'amor tenen estatge
a un branc gemat de prop del cor.
Ells guiïn nostre romiatge...
Ens sigui sempre, el seu llenguatge,
parla serena que no mor.*

Agermanament cultural i espiritual

Montserrat Pujol, durant l'any 1970, va escriure més de deu cartes i més de mitja dotzena de poemes a l'escriptor Manuel Lozano Garrido, "Lolo" per als amics, el qual hi va correspondre. El va conèixer a través d'un article d'un periodista de *La Vanguardia*, que parlava d'ell i de la seva obra.

Manuel Lozano, periodista i escriptor, va néixer a Linares (Jaén) el 1920, on va morir als cinquanta-un anys, el 1971. A causa d'una paràlisi progressiva, va estar quasi trenta anys en cadira de rodes. Per poder continuar escrivint, va arribar un moment que li havien de lligar el bolígraf a la mà; i després, en perdre fins i tot la vista, dictava o enregistrava els seus llibres. Alguns títols: *El sillón de ruedas*, *Dios habla todos los días*, *Las golondrinas nunca saben la hora*, *Reportaje desde la cumbre*. Va obtenir el primer premi Bravo dels Mitjans de Comunicació. L'Església li va introduir la causa de beatificació, el procés testimonial de la qual acaba de ser acceptat a Roma.

Heus aquí els primers versos que li va enviar Montserrat Pujol (29-1-1970):

*Requiebro
Sin luz en las pupilas te defiendes
y esparces por doquier sabia alegría.
Tus pasos en la tierra Dios los guía
y en medio del sufrir su amor comprendes.*

Com ella deia: «Aquestes amistats sense haver vist mai la persona, m'omplen l'ànima» (7-7-1979).

A la vostra disposició, amb tot l'afecte.

JAUME GABARRÓ